

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap június 26^{kán} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

E L B E S Z É L É S.

Szerelem áldozatja. (Végzet.)

Camillo, lemondván Lauráról, egy német fejedelmi udvarhoz ment. Egyik gyermektelen rokonja, ki nagy hivatalokat viselt, bemutatá a' derék ifjút a' fejedelemnek, ki megszeretvén őt, nála Camillónak fényes életpálya nyilatkozott. — Camillo kötelességeinek hiv teljesítésében férjfivá nőtt; gazdag rokonja jószágaiban, ennek kimulta után, örökös lön, 's az udvarban a' fejedelem kedvence! — Most igyekezett kilencz év után Laura felől tudakozódni. — Ennek atyja meghalt, — 's Laura anya volt. — Camillo szerette őt mint életangyalát, 's szivohajtásának, őt viszont látni, nem állhata ellen. Kérelmére elnyerte a' nápoli követséget. — Boldogító érzések közt indult utnak, hol minden percznél kedveséhez közelebb gondolható magát.

Pinelli kevélységének kedves vendég lett a' német követ — 's a' követben rokonja. — Az egykori viszonyra nem is eszmélt; mert ismerte Laura szép lelkét, jérkölcsét, habár saját tompa és változó lelke nem egyesült is annak legtisztább érzéseivel. — Az új házások egykedvűkké lettek egymás iránt, 's csak Pinellinek gyakori hon nemléte engede Laura szép lelkének enyhet. — De most szebb élet nyílt-meg előtte. Camillo nála tölté minden szünoráját; itt keresett enyhet, 's Laura társaságában boldognak érezé magát. Laura szerette a' magányosságot; — Camillo kilenczévű legkedvesebb barátját. — Legkedvesebb foglalatossága volt a' grófnak a' kis Camilla; ennek oktatására, mivelésére, nagy gondot fordíta, 's a' kis tanítvány szives vonzalommal csüggött nemes tanítóján. Édes anyja belé oltá iránta tiszteletét, egy érzelemmel szerette a' grófot, kinek nemes fáradozása erényes földi angyallá nevelte-felazt. — Két évig tartott ezen boldogság. — Laurára a' gazdag Signorára irigy szemmel néztek a' nápoli nők. — A' tőle hidegen fogadott férjfiak is kisebbíték Laura nevét. Pinellihez is eljutott az irigység-koholta gyalázás, 's

haragjának mérgét érezteté nőjével. — A' grófnak eltávozását vagy az elválást kívánta. — Camillo nemeslelkűsége ismét győzött; kérelmére visszaeresztették udvarához, 's végbucszúzóként állta Laura előtt. — Keserű érzéssel nyujtá Laura Camillónak kezét, és szemeiben könnyek fakadtak. — Camillo elérté őt, 's elfojtott fájdalmas érzéssel a' kis Camillát átkarolván édes anyja ölébe helyezé: „Boldogitsanak — ugymond — anyai örömek!“ — És eltávozék. A' kis Camilla siró anyjára tekintvén, keservesen zokoga.

Búsan ült Montalto, 's asztalán egy királyi pecséttel terhelt irományt hajított félre. „Szerencse? Igen, de mit neveznek a' handók szerencsének? Laura! hat éve, hogy tőled tudósítást nem vettem! O milly keményen tartod-meg kötelességedet, elhatározásodat! Mi lett belőled, mi kedves gyermekedből!“ — „Jó reggelt Camillo — szólta a' gróf szobájába berohanó N. herczeg. — Igaz-e, mit az udvarnál beszélnek, hogy Camillo udvari marschallá lett?“ — „Feleletül Camillo a' királyi irományt nyujtá. — „Csuda sietséggel hord téged a' szerencse — mond a' herczeg — nemes lelked, gazdagságod, hivatalod a' király 's haza kedvesévé emel-fel.“

„Ne higj — felele Camillo — a' csalfának; nincs itt állandó hazája; és kire legkedvesebben mosolyg, avval érezteti leginkább törét!“

„Igazad van — felelt a' herczeg, kebléből egy levelet vonván elő — éppen most tudósít hitelezőm Fortuna asszonyság változékonyaságáról. — Nagy kereskedőházak tönkre esése olasz ország leggazdagabb hitelezőjét — Pinellit veszedelembe ejté; öngyilkosság vete életének véget, hátra hagyván családját nyomorúságban, és“ —

„Istenért a' levelet!“ — kiálta Montalto nagy zavarodással. De kiesett kezéből, és székére omolván, Laura neve hangzott ajkain.

Olasz ország felséges tájaira a' legszebb alkonyat hinte csendet. Gyenge Zephyrek játszadoztak a' myrthok és narancsfák lombjai közt, mellyek közel Nápolhoz egy magános kis mezőlakot környeztek. — Az ajtóban bánatos érzéssel ült egy szegény, silány öltözetű, halavány nő; tekintetei egy tizenhat évű kedves alakon nyugodtak, ki bús anyjának éppen egy fris koszorút nyujta-át; midőn kocsizőrej zavarta-meg a' mély csendet. — Egy érdemjellekkel ékesült férjfiú lépett-ki a' megállott kocsiból, 's a' bámulók felé sietett. — Elakad tollam, 's a' visznlátók mozdulatit Berzsenyinkkel festeni nem merem. — Édenné vált a' csendes hajlék; Laura, Camillo, és Camilla voltak az éden részvevői.

„Laura! — szólt másnapi reggel, midőn az árnyékos berekben ülnének, a' gróf — Laura, nem mondta-meg szived, miért siettem hozzád? — Te vagy — egyetlen szerelmem. Kemény sors választá-el minket, 's csak szeretetből mondhaték-le rólad. — Elmozdítvák most az akadályok, és szabadon mondhatlak ismét enyimnek.“

„Nagylelkűséged Camillóm — szólt Laura — messze vezet téged; nem vagyok már korra, gazdagságra hozzád hasonló, 's az idő, melly nyomtalan tér-el az ifjúnál, letépe életrózsáimat.““

„Drága lény! — felelt Camillo — ne szólj illy hangon ahoz, ki csak lelkedet szereti; örökké szép, ifjú, tiszta, 's erényekkel gazdag marad az, 's minden szépek között szivem királynéjává nemesite.““

Édes gondolatokba merülten várák a' feléjük most közelgő bájos Camillát. — Laura képén öröm, szomorúság, fájdalom, elhatározás ült; ajkát szókra kényszeríté, de önkénytelen ismét becsukódott az; mig lefolyván a' belharcz nehéz percze szelid elhatározottsággal megfogá Camilloja kezét, 's így szólott a' grófhhoz: „Camillóm! vedd-el legdrágább kincsemet! vele magamat, mindenemet neked adom.““

„Laura az Istenért!“ — szólt a' nagyon meglepett gróf.

„Édes Camillóm! ne vedd balul, midőn e' drága lényt szivednek ajánlom! számodra nevelted-fel őt, és egy belső érzés sugallja nekem, hogy boldoggá teend téged! Bánatos gonddal néztem gyermekem jövőjébe, és milly boldog vagyok, hogy azt neked ajálhatom. — Rólam akarsz szólni? Laura boldog lesz boldogságtokban.““ —

Camilla a' szépség, jóság, szelidség példánya volt, 's a' gróf szerette őt — valamint édes anyját. Camillának is a' boldogság csak anyja és Camillo körében viritott. — Csendes esthomálnál, midőn a' nap áldozóban volt, járult e' kedves pár a' szent helyre — sziveiket ünnepileg egyesítendők. — Camillo hazájába vitte kedveseit, megelégedés lön élete, 's Laura kis unokáktól környezve nyugodtan néze életalkonya elébe.

K. S.

É L E T - T Ö R T É N E T.

A t t i l a.

(Arczképével együtt.)

A' Hunok (kiktől a' történetírók a' későbbi Avarokat és Magyarokat is származtatni akarják), keleti Ázsiában, China szomszédságában laktak. Gyakori pusztításaik ellen épité Csingvang chinai császár 209-ik évben Kr. szül. előtt a' világszerte elhíresült nagy védfalat, melly a' világ egyik óriási műveinek tekintetik. Ezen régi nemzet belső háborúskodás és czivódás következményében, Kr. ut. 48-dik

évben, kettészakadt; a' déliek aláveték magokat a' Chinaiaknak, az éjszakiak pedig nyugot felé vonultak, 's a' 4-ik század végén Europa keleti tartományaiiba értek; jelesen 374-dik esztendőben Balmir (BaleMBER) király alatt megvervén és elüzvén lakhelyeikről a' Gothokat, megtelepedtek a' Dnieper és Tisza folyók közötti téren. Balmir után királyaik voltak Karaton, Uldin, Bendeguz, 's ennek testvérei Oktar és Roas. Az utóbbinak holta után 434-ik évben a' királyi hatalom Bendeguznak fjiaira Attilára és Blédára (Buda) szállott. A' nagy tettekre született Attila 444-ik évben öcsését Blédát megölette, 's a' kormányt egyedüli hatalmába keríté. Attilát a' Magyarok E t e l é n e k, a' Németek E t z e l - n e k is nevezik. Birtoka a' hajdani nagy Dacia, lakhelye pedig egy nagy helység volt éjszakra Maros vizétől, Tisza és Erdély között. Szerencsés és nagy hadvezér levén, II-ik Theodosius byzanti és III-dik Valentinian romai császár birtokait rémitőleg pusztítá, 's kincseiből jóformán kiüresité, úgy hogy közönségesen Europa rettentőjének, Isten ostorának neveztetnék. Nem csuda tehát, ha Theodosius őt a' pénzzel megvesztegetett E d e k o n (Attila egyik udvari embere) által megöletni törekvék. Ez azonban a' királynak lábai előtt felfedezé a' reá bízott dolgot, 's csak sok kincscsel tudá ismét Attilát megengesztelni a' görög fejdelem. Ez időben élt Byzantban 3-dik Valentiniannak huga H o n o r i a, kit bátyja a' romai udvarból egyik udvari emberrel táplált titkos szerelmi viszonya végett elutasita, 's ki azután egy byzanti monostorba voná magát. Itt meghallván Attilának bajnoki tetteit, öröme st párosult volna e' nevezetes férjfiúval. Ez okból titkon gyűrűt küldé Attilának, 's azzal együtt magát, 's örökségét, a' romai birodalom felét, Attilának eljegyzé. A' győzedelemhez szokott hun királyban feléledt azonnal vágya a' rom. birodalomhoz, és szám nélküli népét kivezeté a' Romaiak birodalmába 451-ik évben. A' Duna melléki lakosokat meghódítván 's velek hadseregét szaporítván 700.000 emberrel jutott a' Rajnán túl a' mai francia országba (akkor Galliába). Itt éppen a' frank királyszerk végett czivódott a' két királyi herczeg Chlodio és ennek öcsese Mervig. Az utóbbi segité Aetius a' Galliában parancsoló romai vezér, Detrich a' goth király, és a' Frankok nagy része. Attila Chlodio pártját igéré védeni. Ezen két hatalmas párt már most a' catalauni térségen rettentő ütközetre kelt. Már Detrich elesett, a' Romaiak hanyatlottak, 's Attila szinte bizonyos volt győzedelme felől: de Thorismund, Detrich fija, új sereggel jövé elő, Attila embereit visszaüzé a' táborba. További megrohanás nem történt, 's Attila visszavezeté honjába hadait. — 452-ik évben olasz országba indult a' hun király, hogy Honorianak, jegyesének örökségét kivívja. A' romai császár azt meg-

tagadván, Attila meghódítá felső olasz ország tartományait, 's már Romához közelített. Ekkor romai követség jött hozzá, mellynek szónoka maga a' pápa I-ső Leo volt, ki ékesszóllásával és nagy mennyiségű pénzzel visszatérésre 's Honoria kezéről lemondásra bírta a' hun fejedelmet. Visszajötté után, midőn a' szép Ildik á-val (Hildegund), hihetőleg a' burgundi király leányával tartaná menyegzőjét, éjjel megindult 's torkába ért orravérében megfult 453-ik esztendőben mintegy ötven éves korában. Egyéb feleségei voltak Recia, Sarolta, Kremheyl (lásd a' Reg. 24. sz.) Az utóbbival nemzé leányát Chabát, és fijasát Alarid-ot; Reciával pedig Ellak, Dengizich, és Irnak fijasait, kik atyjok holta után, midőn az osztozkodásban czivódnának, reájok ütöttek a' jobbagy Gepidák és Góthok; Ellak az ütközetben elesett, a' magok közt is viszálkodó Hunok meggyőzettek, 's Dengizich és Irnak azoknak megmaradott seregével a' fekete tenger mellé vonta magát. Dengizich, midőn 468-ik évben a' görög birodalomba rohanna, Anapest hadvezér által elfogattatván lenyakaztatott, 's feje Byzantba (Konstantinápol) küldetett. Irnak, igen kevésre fogyott népével a' Duna körül tengődött, 's lassanként a' Hunok hire elenyészvén hihetőleg azok egybekeveredtek más nemzetekkel. — Megható például szolgál történetök, hogy egyesség, egyetértés milly óriási erőt és hatalmat szülhet: békétlenség pedig és viszálkodás néhány nap alatt tönkre teszi, mit évek és századok a' fény legnagyobb polczára emeltek.

Attilát a' görög írók vastag fejűnek, tompa orrúnak, széles vállúnak, zömök természetűnek, büszke járásúnak, 's hathatós szavúnak, egyszersmind durvának, kegyetlennek, mértékletlennek, de nagy eszűnek, elhatározottnak, gyors belátásúnak, jeles kormánytudósának mondják. — Képét egy német országi festvény után közöljük. Némelly festők neki feje tetején két kis szarvat is festenek; minek valódisága felül azonban méltán kételkedhetünk, 's azt inkább a' festők szeszélyének, vagy hódító és pusztító ösztöne allegorikai jelének (mellyet a' művészek ez által jelenteni akartak) lehet tulajdonítani.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

N a g y g y é m á n t. Francia hirlapok ismét emlegetnek valamely igen nagy gyémántot, mellynek **S a n z y** nevet adnak. Mondják, hogy a' francia polgárközönség azt meg akarja venni, mint IV. Károly spanyol király kedvenczének, Godoy Mannel békeherczegnnek, adott utósó ajándékát, hogy nagygyémántokból álló gyűjteményét tökélyesebbítse, vagy talán hogy egy jövődi koronaherczegnének menyasszonyi ajándékot adjanak vele. A' szóban forgó gyémánt, mint mondják, 500.000 frankot ér nehézségére nézve, a' kereskedésben 800.000-et 's mint királyi birtok 1.200.000 frankot.

Egy vonás a' him oroszlan természetéből. Majus 14-kén (mond a' Th. Zeitung) Martin urnak most Brüssselben tartzkodó állatseregletében egyik nő oroszlan megfiadzott. A' him a' kölyket látván neki rohant, 's megakará fojtani; de az anya minden kitelhető aggodalommal védni kezdé fáját, 's ön testével fedezé a' megtámadó ellen. De fájdalom! a' kis oroszlant anyja testének súlya még is agyon nyomá. — A' jó anya nem vala képes felfogni hime fojtogatási vágyának okát. Bizonyára sajnosan érzé az erdők királya, milly nyomorú, hitvány, és szánakozásra méltó nem-élet a' fogság korhasztó bilincseiben tespedni, 's látván született fáját, jobbnak érezé, ha azt maga körmeivel fojtja-meg, hogysem olly csufos rabéletre jusson, melly nem élet. De hisz' így is elérte czélját; mert az anyai védelem volt éppen az, melly a' fogságtól örökre megszabadította.

O r a n g - U t a n g. A' tudományok akadémájának ülésében Parisban Blainville ur Sumatrából nem régiben megérkezett egyik orangutangról olvasa-fel értekezést, 's ohajtja, hogy az a' kormánytól a' növénykertben felállított állatsereglet szaporítására megvétenék. Ezen állat még csak három hónapos, 's nem magosabb két láb, hat hüvelknél; semmi esetre sincs azon hosszú szája mint más majmoknak; arca kevesebbé négyszegletes, 's ez által úgy szőlván hasonlőbb az emberi arczhoz; a' fejét fedő szőrök parókához hasonlitanak. Az említett Blainville ur leginkább az által lön ezen állatra figyelmes, hogy rajta valamely szilárd magatartást vett észre, mi őt csudálkozással tölté-el. Mozdulatai kimérttek, mintegy megfontoltak; értelmi tehetsége is szinte rendkívüli. Így p. o. őt egy a' gazdájától távul eső szegletben látá az említett ur, ki neki valami enni valót nyújtja; de a' nélkül, hogy más majmok szokása szerint arra mohón rohant volna, széket hoz vala magának, 's csak aztán evé-meg azt egész illedelemmel. — Máskor valamely ajtót kellett volna megnyitnia. Orangutangunk, mivel még kisebb volt, hogysem a' kilincset fölérhette volna, oda vivé székét, 's a' kulcsot és kilincset illedelemmel és ügyesen forgatván az ajtót kinyitá. — Ezen majom, mellynek anyja őt láb magos volt, hihetőleg még jót fog nőni, 's ha a' kir. állatseregletbe jövendene, éppen olly divatossá válhatna, mint a' giraffe a' maga korában.

K Ü L Ö N F É L E.

I d ő s z a k i k é p e k.

IV.

G o n d o l a t o k j u n i u s v é g é n.

Pesten az a' hir szárnyal, hogy nem sokára, nem ugyan gőzhajón, sem az ujdivatú öt kerekű hintón, hanem egyenesen az örök idő kerekén érkezend fővárosunkba — — kicsoda? — csak kis türelmet fürge kisasszonykám, olly időt élünk, mellyben a' házat előbb mindünmen óvatosan körül kell járni, a' kilincset megpróbálni, nehogy az erős nyílású ajtósark velünk együtt a' szoba közepére essék; ki pedig a' szoba közepére esik, azt mai időben kinevetik, vagy vállat vonitanak felette, vagy legfőlebb is megszánják a' bohót, hogy jobban nem tudott vigyázni. A' tudvágnak, kisasszonykám, még az a' kétes oldala is van, hogy ki magát tudvágyra szoktatja, az arról egy könnyen le nem szokhatik, és mindig többet akar tudni; nem jó pedig mindent tudni, legalább nem mindenkinek; mert megtörténhetnék, hogy végre egy sem maradna közöttünk tudatlan. 'S most már szabad kegyednek szép kisasszonykám tudni,

ki az, ki nem sokára hozzánk érkezend. Ezt a' kisasszony ugyan maga is megmondhatná, ha a' kalendáriumot gyakran forgatná; de jobb, hogy a' kalendáriumot nem forgatja, mert 5 millio nyelvrokonunk között ugy is legalább 1 millio forgat már kalendáriumot, 3 millio 95 ezer pedig semmit sem forgat; a' többi mind magyar könyveket olvas. 'S mivel kegyed is szép kisasszonykám, ezen „többiek“ közé tartozik, igen érdeklí kegyedet az, kiről szólni akarok. Ez pedig senki más, mint a' hozzánk nem sokára beérkezendő — július hónap. — „A' július-e? hisz' azt kalendárium és újságíró nélkül is tudjuk; 's aztán nem csak kegyetekhez Pestre, hanem hozzánk is elérkezend az, 's nem tudnám, micsoda érdekes fekszik abban reám nézve.“ — Engedelmet gyönyörű eperszácska! a' dolog egészen másként van. Kegyed a' júliust igen igen (megengedjen e' kitételért) prózai szempontból veszi, 's ekkor tökéletes igazsága van e' mézfolyamú nyelvecskének. De ki legyen fellegező korunkban prózai? mellyben már occupatioját is almanachba vagy legalább is valamelyik szépművészeti folyóiratba száuja az iskolás diák, mellyben az egyszerű politikai hírcikkelyt író is olly ékes virágnyelvvel 's poetai kitételekkel felleagez, mint a' holdnál ábrándozó dalköltő, mellyben kávések, vendégfogadósok is, poetai 's allegorai virágokban szólnak a' közönséghez. Mért ne volna szabad tehát a' Regélőnek a' júliust allegorai szempontból venni. A' júliusnak, selyem tapintatú hajakkal ékes kisasszonykám, az újsághivatalnál egészen más jelentése van, mint egyebütt a' nagy világban. A' július a' megállapított újsági-évben felette nagy szerepet játszik, és sorzárója az előtti 6 hónapnak és kolompasa az utána következő ötnek, 's a' b-nak és s-nek közepette azon fontos közpő, melly az egész bolthajtás sulyját tartja, azon Atlás, melly az évilágot vállain viszi; azon alap-kő, mellyre az újságíró egész félévi épületét lerakja, azon tőkepénz, melly az előfizetőnek egy egész féléven által hetenként kétszer egy-egy Regélőt kamatoz. Kegyedet, kisasszonykám, csak az utóbbi pont érdeklí, 's ez az, miről kegyednek néhány szót akartam mondani. Ez a' tőkepénz pedig ollyan, mint valamennyi tőkepénz: annak idejében kell lerakni, hogy rendesen és pontosan kamatozzon. Senkinek sem csinál pedig több bajt, mint nekünk: czimeket kell nyomtatnunk, a' postákat kifizetni, szedőket megajándékozni, dolgozó társainkat honorálni, új olvasmányokról gondoskodni, átkozott sok rossz verset és rejtett szót elolvasnunk — 's a' t. — Már pedig csak ezen utóbbi kin — a' minden kinok kinja — mekkora legyen, elgondolhatja kegyed, ha életében csak egyetlen egy rossz verset volt is kintelen végig olvasni. Kiállhatlan egy zsarnok ő, szigorúbb és keményebb a' csintalan mostoha anyánál, 's ha bizonyos előfizetési díjjal annyira, a' mennyire kérlelhető, nem volna, még ezt a' tréfát is játszhatná az embernek, hogy kegyed olvasó asztalánál legszebb kisasszony! olvasmány nélkül maradna. Ez pedig, véleményem szeriut, még a' tiz csapásnál is nagyobb csapás volna mind reánk írni, mind kegyedre olvasni szeretőre.

G A R A Y.

Napfogyatkozás. A' csillagászok, kik az idei majus 15-kén volt nagy napfogyatkozást kiszámolák, igen örvendenek, hogy az emberek az utósó nagy napfogyatkozás óta annyival okosabbak lettek. Akkor, t. i. 1706. majus 12-kén az egyetembeli tudósok mély tudományú értekezéseket irtak azon mérges ködökről, mellyek minden napfogyatkozáskor a' földre esnek, miért is a' kutakat be kellett fedni, 's a' marhákat otthon tartani az istállókban. De ekkor a' setétség olly nagy volt, hogy fényes nappal öt perczig tartó éjféli setétség

uralkodott; sem olvasni sem dolgozni nem lehetett. Az éjjeli madarak kirepültek barlangjaikból, 's az erdők vadai éjjeli szállásaikat keresék. A' setét nap mellett Merkur, Vénus, Jupiter, Saturnus csillagzatokat sőt a' nagyobb álló csillagokat is lehetett látni. — Keletindiában az emberek azt hiszik még most is, hogy holdfogyatkozáskor valamely gonosz szellem teríti-ki hollőfekete szárnyait a' hold fölé, azt az égről levonszolni akaró. Azért az Indusok a' folyókba szaladnak, 's nyakig víz alá rejtkeznek, magukat a' gonosz szellem ártalmaitól megóvandók. Afrika nyugoti tengermellékén ellenben a' nép azt hiszi, hogy a' napfogyatkozást valamely nagy fekete macska okozza, melly lábait a' holdra vagy napra kinyújtja, 's azért lármát csinál sippal dobbal, hogy a' fekete macska elszaladjon. — De a' csillagászok arra büszkék, hogy a' Chinaiak szent könyve szerint már Kr. szület. előtt 255 évvel Ho és Hi csillagászok halállal büntettek, mivel valamely napfogyatkozást hibásan számoltak-ki, 's hogy ezt már most kétszeres okból lehetetlen tenni.

EM L É K M O N D Á S.

Mulandóság.

A' bölcs, ki ma nagy lélekkel
A' naphoz emelkedik,
Holnap gyáva gyermekekkel
Egy sirba ereszkedik.

BERZSENYI.

Hibánk elismerése. Igazságokat, ha bár keserűk is, kimondani nemcsak hasznos, hanem szükséges is; mert az önismeret minden előmenetel 's jobbulásnak legelső kezdete. Kellemetlen ugyan, de józanabb azokat honbelitül, rokontul hallani, mint idegen vagy veszedelmes hazai figyelmzettőre 's dorgálóra várni, kik mibenlétünket annyira ismerik, hogy némely hátramaradásink 's hiányos rendelkezésink titka olly nagy lett, vagy hogy hibátlanabbul mondjam, olly tágra nőtt, hogy mindenütt kilátszik, 's egy, hazánk minden gyapjából készitendő, köpönyeg alá sem ferne már el többé. — Valóban nemcsak dicséretre méltóbb valamely hibát — eltagadás 's abban megrögzés helyett — megismerni, 's abbul kilábolni, hanem határtalanul bölcsőbb 's tanácsosb is.

GR. SZÉCHENYI ISTVÁN.

Tagrejtvény.

Két tag.

Elsőm gyors repülő levegőnek fűrge szülöttje,
Keble hideg 's meleg is, 's hú kalaúza a' por.
Másodikom ha menyasszonyképp egyesülhet amazzal,
Rettetg tőlek utas, és a' hajós egyiránt.
Rontják, szaggatják, ha mi dúló utjokat állja,
Itt hevők elperzsel, ottan utódjok a' fagy.

R. J.

Előbbi rejtvény: É r.

Ujabb kérelem. Budapesti tiszt. olvasóink e' lapok szétvivője által megrendelhetik ugyan szóval is folyóiratunkat, de tisztelettel kérjük, hogy az előfizetési pénzt ne ő neki, hanem azon emberünknek méltóztassanak adni, ki a' nyugtatványt elhozandja. Egyébiránt legszivesebben veszszük, ha a' pénz egyenesen e' lapok kiadó hivatalába küldetik.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomat. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.